

den ærede Minister siger, at denne Mening hos Geistligheden nødvendigviis maa udøve sin Indflydelse paa Kirkestyrelsen, er det mig ikke ganske klart, hvorledes Ministerens Tankegang der har været; thi naar der er Tale om en Reform som denne, kan Regjeringen ikke, mener jeg, stille sig paa det Standpunkt, at Styrelsen for denne særlige Green af Statsforvaltningen maa stille sig anderledes til det foreliggende Spørgsmaal, end den øvrige Regjering i det Hele stiller sig dertil. Seg skal nævne et Exempel, der forekommer mig at være slaaende. Da der i 1857 var Tale om en ny Næringslov, vilde det vistnok have overrasket, dersom en Minister, f. Ex. Justitsministeren, havde sagt: Det er en Tro i mange af vore Kjøbstæder, at dette er et Overgreb, og denne Tro kan ikke undlade at udøve sin Indflydelse paa Indenrigsministeren, som har disse Forhold under sig, og vilde det ikke have overrasket, dersom Justitsministeren vilde have tilføjet: Paa Grund af, at Indenrigsministeren maa være paavirket af denne Indflydelse, kunne vi ikke gaae ind paa Sagen? Seg mener, at Regjeringen i slige Tilfælde maa optræde som en Eenhed, og at en Minister ikke ret vel kan komme ind paa at ville skyde Skylden for, at en eller anden Reform ikke billiges af Regjeringen, over paa en Collega, i dette Tilfælde Kirkestyrelsen. Seg mener, at Kirkestyrelsen maa stille sig, som den lovgivende Magt i det Hele stiller sig, betragtede Forholdet i dets Heelhed og i dets Almindelighed, men at han ikke maa ansee den Betragtning, hvorvidt de Privilegerede ere for, at Privilegiet tages bort, som det Væsentlige overfor en saadan Reform. Dersom den høitærede Minister havde talt om Regjeringen i det Hele taget, vilde denne Bemærkning ikke være fremkommen; men han henviste netop til, hvilken Indflydelse Geistlighedens Mening maa have paa Kirkestyrelsen, som dog kun er en Deel af hele vor Statsstyrelse. Det fremgaaer tillige — og det er Noget, der ogsaa bidrager til, at de, der holde paa Principet i Almindelighed, maae være imod Lovudkastets Bestemmelse — at Ministeren ligefrem antydede, at naar Regjeringsudkastet i dette Punkt skulde blive til Lov, vilde Kirkestyrelsen

undlade at ordinere Mænd, som ikke først havde frigjort sig for deres Børnepligt. Deri ligger altsaa, at man ønsker at ordne Forholdet saaledes, at uagtet man kan sige, at Principet om Undtagelser er opgivet i Loven ved denne Bestemmelse, vil man dog vedligeholde det i Almindelighed, idet man ikke vil lade nogen Mand ordinere, der ikke først har opfyldt sin Børnepligt; derigjennem vil man opnaae, at der fremtidig bliver den samme Undtagelse for de Vedkommende som tidligere. Det gjælder her om at gjøre Eighedsprincipet fuldstændig anerkjendt. — Genviisningen af den høitagtede Minister til det andet Thing skal jeg ikke opholde mig ved; thi det er jo naturligt, at Regjeringen maa tage Hensyn til begge Thing. — Seg skal altsaa tilraade det ærede Thing at stemme for Forslaget under Nr. 10, der gaaer ud paa at udflyde den Bestemmelse i Lovforslaget, som stiller vore Præster i et andet Forhold til Børnepligten end enhver anden Statsborger. — Forslagene under Nr. 3 og 11 ere Redaktionsforandringer, som følge af Forslaget under Nr. 10. — Der er af et æret Medlem (Rosenørn) under Nr. 16 stillet et Forslag angaaende det foreliggende Spørgsmaal, men jeg kan ikke rigtig opfatte, hvad det ærede Medlems Mening dermed har været. Han foreslaaer, at den Geistlige fremdeles skal være fritagen for at gjøre Tjeneste i Linien og Forstærkningen, indtil Folkekirken er hørt, men naar den kan blive hørt om dette eller et hvilket som helst andet Spørgsmaal, er vistnok stillet noget hen, ja fuldstændig uvist; der er ikke, saavidt jeg kan skjønne, nogen nær Udsigt til, at man kan blive istand til at høre Folkekirken Mening om nogetsomhelst Spørgsmaal. Dersom det ærede Medlem havde stillet sit Forslag noget anderledes, skulde jeg inidlertid gjerne være gaaet ind derpaa. Dersom han nemlig havde stillet Forslaget saaledes, at Geistligheden skulde være pligtig til at gjøre Tjeneste lige med alle Andre, indtil Folkekirken kunde høres og afgjøre, om han skulde være pligtig dertil eller ikke, skulde jeg meget gjerne have stemt derfor; men som Forslaget er stillet, antager jeg ikke, at Folke-thinget vil gaae ind paa at vedtage det. Det er i Grunden efter min Opfattelse ikke Andet